

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. GESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălănătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

BIBLIOGRAFIE, de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Inalta Curte de casație și justiție, s. II : Ion N. Popescu.

Curtea de apel din Iași, s. I : Aspasia D. Ienăchescu cu Soc. Dacia România și Dr. Apostolide, cu o Observație de d. D. Alexandresco.

Bibliografie.

B I B L I O G R A F I E

PRÉCIS THÉORIQUE ET PRATIQUE DE PROCÉDURE CIVILE

par

E. GLASSON

Membre de l'Institut, professeur et doyen de la faculté de droit de Paris

(2 vol. in 8°, 1902)

(F. Pichon, 24, Rue Soufflot, Paris).

Sunt acum de abia câte-va zile, dând seamă în coloanele acestui ziar despre noua lucrare asupra Dreptului civil a lui Marcel Planiol, constatam numărul însemnat de cărți care apar pe fie-care și în Franța asupra diferitelor ramuri ale Dreptului.

Eată că acum avem ocaziunea de asemnala cititorilor noștri, al căror număr este de alt-fel foarte restrâns, un nou tratat de procedură civilă a unuia din cei mai vechi și mai distinși profesori ai facultății juridice din Paris, d-l E. Glasson, cunoscut de mult în literatura juridică (1).

(1) Operele cele mai cunoscute ale d-lui Glasson sunt următoarele: *Du consentement des enfants au mariage* (1866), carte care astăzi se găsește cu mare dificultate; *Étude sur les donations à cause de mort* (1870); *Éléments du droit français* (2 vol. ed. 2-a, 1883); *Le mariage civil et le divorce dans les principaux pays de l'Europe* (2-e ed. 1880), carte în care autorul se ocupă și de dreptul vechi românesc; *Histoire du droit et des institutions politiques, civiles et judiciaires de l'Angleterre* (6 vol., 1881-1883); *Histoire du droit et des institutions de la France* (7 vol., 1887-1896); *Les sources de la procédure civile française*. El a adnotat de asemenea și pus în curentul jurisprudenței cunoscuta Procedură civilă a lui Boitard (ed. a 15-a, 1890). Precum vedem din operele mai sus semnalate, autorul este un savant în toată puterea cuvântului și toată viața sa a consacrat-o științei.

Autorul ne arată în precuvântarea sa că acest tratat este rezultatul unui învățământ de mai bine de trei-zeci de ani la facultatea juridică din Paris; că el era gata de mult, și dacă până acum nu l'a scos la lumină, cauza este că el n'ar putea aduce nici un folos, nici o lumină nouă, față cu cele-lalte tratate de procedură civilă existente până acum, și mai cu seamă cu acel a lui Boitard și Colmet-Daage, a cărui ultimă ediție este revăzută și pusă în curent de el însuși. Pură modestie, care tot-d'a-una se întâlnește la oamenii de valoare!

Tratatul d-lui Glasson este foarte practic. Autorul ne spune însuși în prefața sa că n'a citat de cât deciziile cele mai recente: 1° pentru a nu face o carte prea voluminoasă; și 2° pentru a fi mai metodic și mai precis.

După o introducere generală asupra caracterului legilor de procedură, autorul abordă în t. I materia nulităților și o tratează cu toate detaliile ce asemenea materie comportă. El se ocupă apoi, rënd pe rënd, despre organizarea judecătorească și competența, despre procedura degajată de incidente, despre hotăriri și despre incidente. În această ultimă parte a vol. I, teoria probelor ocupă cel mai mare loc. Ajungând la proba testimonială, autorul constată (p. 566) că mărturiile minciunoase, care altă dată devenise o adevărată profesiune lucrativă, astăzi sunt foarte rare.

Cu tot respectul ce datorim fostului nostru profesor, credem că, în această privință, el se înșală și că astăzi, din contră, sunt mai mulți marturi de profesie de cât altă dată. De aceea, suntem partizanii a restrângerei acestei dovedii și nu împărtășim părerea lui T. Huc și a lui Alex. Degré, cari ar voi ca proba testimonială să fie admisă fără nici o restricție în materie civilă, după cum este în Austria, în Anglia, în Germania, etc. (2).

Mai departe (p. 595), autorul arată că oamenii

(2) Vezi t. VII a Comentariilor noastre, p. 246.

săraci, actorii, femeile publice, acei cari țin case de toleranță, etc., nu mai sunt astă-zi, ca altă dată, nedemni de a fi marturi, și aceasta cu drept cuvânt, pentru că judecătorul are latitudinea de a aprecia depunerea fie-cărui martur⁽³⁾. De observat este însă că Harmenopol voea ca oamenii săraci să nu poată fi marturi, pentru că ei sunt mai ușor de corupt de cât cei avuți⁽⁴⁾; ear un vechiu autor, pe care d-l Glasson nu uită de a-l cita, Loysel, în Institutele sale cutumiere, dicea: *Pauvreté n'est pas vice, mais en grande pauvreté n'y a pas loyauté.*

În cât privește actorii, cari erau rău văduți, vom aminti că, după Codul lui Andronaki Donicî (capit. 36, § 10), acei cari se făceau *ghiduși sau giucăuși la privesște* puteau fi desmoșteniți de părinții lor⁽⁵⁾. Alte timpuri, alte moravuri!

În fine, pentru a termina cu proba testimonială, d-l Glasson crede (p. 567), că ea interesează ordinea publică și că, prin urmare, părțile n'ar putea prin convențiile lor particulare să deroge, în această privință, de la dispozițiile prohibitive ale legii (art. 5)⁽⁶⁾. Și aici cerem voe de a nu împărtăși părerea savantului profesor. În adevăr, din împrejurarea că textul prohibitiv al legii se adresează judecătorilor, nu urmează că ei sunt oprți de a primi dovada testimonială în casurile în care părțile interesate au declarat-o admisibilă prin convenția lor; căci consimțământul aceluia care primește dovada testimonială în casurile în care ea este oprită de lege, constituie din partea sa un fel de mărturisire, și prin urmare, în ori-ce caz, un început de probă scrisă, care face proba testimonială admisibilă, de câte ori, bine înțeles, nu este vorba de o materie privitoare la ordinea publică, în care transacțiunea părților este cu neputință⁽⁷⁾.

Tot în acest volum, la p. 570, d-l Glasson examinează controversa la care ancheta *in futurum* a dat loc în procedura franceză, și se pronunță, cu drep cuvânt, în favoarea acestei anchete, pe care procedura d-l C. G. Dissescu a admis-o

⁽³⁾ Cpr. Cas rom. (30 Octombrie 1901) *Curierul Judiciar* din 18 Noiembrie 1901, No. 76 (afacerea nenorocită a lui Dobrescu-Argeș).

⁽⁴⁾ *Pauperes testes non sint.* (Harmenopol, I, 6, *De testibus*, § 33.

⁽⁵⁾ Veđi articolul nostru din *Dreptul*, No. 78 (anul 1901).

⁽⁶⁾ În acest sens s'au pronunțat trib. de Ialomița, Louvain și Luxemburg. *Dreptul* din 1886, No. 9. *J. Clunet*, anul 1882, p. 634. Sirey, 93. 4. 23. Aceasta este și doctrina autorilor italieni. Veđi Giorgio Giorgi, *Teoria delle obbligazioni nel diritto moderno italiano*, I, 403.

⁽⁷⁾ Veđi în acest sens, T. Huc, VIII, 290. Boitard, Colmet-Daage et Glasson, *Pr. civ.*, I, p. 518, No. 474 (ed. a 15-a). Dim. Tazlaouan, *Dreptul* din 1899, No. 42 și *Revista de drept și sociologie* din 15 Noiembrie 1900, p. 137. Veđi și alte autorități citate în t. VII al Comentariilor noastre, p. 268, nota 3.

anume (art. 66), dând însă din nefericire loc la alte discuțiuni⁽⁸⁾.

Din cele mai sus expuse ușor se poate vedea cât de interesant este tomul I al Procedurii d-lui Glasson, și este de regretat că acest curs a dormit atât de mult în cartioanele autorului, din cauza unei modestii pe care el însuși ne-o arată în prefața sa, după cum am spus încă de la începutul acestei schițe bibliografice.

Nu mai puțin interesant este și tomul al doilea, care tratează despre căile de recurs și de executare (poprire, urmărire imobiliară, urmăririi excepționale, etc.), despre constrângerea corporală, pe care legea din 1867 n'a abrogat-o în Franca în totul, care însă la noi nu s'a aplicat nici odată, de și legea din 1864 este și astă-zi în vigoare, de oare-ce ea n'a fost încă abrogată nici expres, nici tacitamente. Acesta este singurul caz de abrogare prin desuetudine.

Autorul se arată partisan al acestei instituțiuni de alte timpuri (p. 551) și regretă abrogarea, fie chiar parțială, a constrângerei corporale, pe care o admitea și vechile noastre legiuri⁽⁹⁾, pe care însă legea franceză, într'un elan generos, a desființat-o în mare parte. Și aici să ne dea voe ilustrul profesor de a fi de altă părere; căci, după cum foarte bine observă Titus Livius⁽¹⁰⁾, datorii unui om obligă bunurile sale, ear nu persoana sa: *Pecuniæ creditæ, bona debitoris, non corpus obnoxim esse.*

Constrângerea corporală, acest semn și remășiță a barbariei, după expresia unui jurisconsult italian, Lomonaco⁽¹¹⁾, nefiind admisă la noi, cu toate că legea din 1864 n'a fost abrogată nici până astă-zi, ci este numai căzută în desuetudine, de aici rezultă că convenția încheiată într'o țară în care acest mod de executare și are încă ființă, nu conferă creditorului dreptul de a usa de ea în România, cu toate că el a putut avea în vedere această garanție pentru executarea obligației debitorului său, fiind că desființarea acestui mijloc de constrângere este de ordine publică⁽¹²⁾.

Românul ar fi însă supus, în străinătate, a-

⁽⁸⁾ Veđi articolul nostru și acele a d-lui M. G. Valerianu, publicate în *Curierul Judiciar* din 1900, No. 75 și 85 și din 1901, No. 12. Veđi și t. VII a Comentariilor noastre, p. 112 urm., nota 3.

⁽⁹⁾ «Cel ce nu are nici un chip ca să plătească datoria sa, dice § 16, capit. 18 din Codul lui Andronaki Donicî, nici chizeș nu'și găsește, scrie pravila că nu se cuvine mai mult de trei-deci zile să șeadă în închisoare, ci, de se cade, i se pune mai îndelungată vade».

⁽¹⁰⁾ *Ist. rom.*, VIII, 28.

⁽¹¹⁾ *Diritto civile internazionale*. Cpr. Laurent, *Dr. internat.*, IV, p. 146, No. 69.

⁽¹²⁾ Despagniet, *Dr. internat.*, 3t9, p. 612 (ed. a 3-a). Vincent et Pénaud, *Diction. de dr. internat.*, V^o Oblig., 58. P. Fiore, *Diritto internazionale*, 270. Veđi și t. VI a Comentariilor noastre, p. 656.

cestui mijloc de constrângere, cu toate că statutul său personal nu admite asemenea măsură de rigoare, pentru că legea străină, care consacra constrângerea corporală, o consideră ca o garanție necesară la executarea obligațiilor, și prin urmare, ca o măsură de interes obștesc și de ordine publică⁽¹³⁾.

În fine, într'un apendice, care termină tomul al II-ea, savantul profesor și decan al facultății juridice din Paris se ocupă despre regulile de procedură și de competență relative la legislațiunea muncii. Noua lege fr. din 9 April 1898. asupra accidentelor întâmplante muncitorilor ocupă o mare parte a acestui studiu. La noi, neexistând nici o lege în privința raporturilor dintre patroni și lucrători, se discută însuși principiul responsabilității, adică dacă responsabilitatea patronului față de muncitorul care a fost victima unui accident industrial, rezultă din contract sau din delict. Am pus concluziuni înaintea Curții de casație s. I, într'o afacere venită în recurs de la Galatz, că față de legile noastre, responsabilitatea patronului nu poate fi de cât contractuală, pentru că, prin natura însuși a contractului intervenit între patron și lucrător, cel dintâi se obligă a garanta celui de al doilea siguranța vieții sale și a lua toate măsurile neapărate pentru a-l apăra de primejdie. Înalta Curte a făcut însă divergență. Afacerea venind apoi în secțiuni-unite, Curtea de casație a casat deciziunea Curții de Galatz, punând în principiu că responsabilitatea patronului rezultă din art. 998, 999, adică din delict. Decizia Curții din Galatz este însă strălucit motivată și face, după noi o bună aplicare a principiilor de drept⁽¹⁴⁾.

Dar suntem departe de Procedura civilă a d-lui Glasson, despre care nu s'a vorbit încă în lumea juridică, pentru că a eșit abia de câte-va zile. Această carte este chemată a avea un mare succes, și suntem fericit de a o fi semnalat cel dintâi. Credem că am spus în deajuns pentru a dovedi calitatea acestui curs de procedură și lumina ce el aruncă asupra chestiunilor celor mai spinoase ale dreptului. Ilustrul profesor și decan al facultății unde am petrecut cei mai frumoși ani ai vieții noastre, va vedea cu plăcere că ne aducem încă aminte de sfaturile sale binevoitoare, și că munca sa de peste trei-deci de ani n'a trecut nebagată în seamă în țara noastră.

D. Alexandresco

⁽¹³⁾ Vezi autorii citați în nota precedentă.

⁽¹⁴⁾ Vezi atât decizia Curții de casație cât și cea a Curții din Galați în *Curierul Judiciar* din 1900, No. 40 și în *Dreptul* din 1899, No. 65. Vezi asupra acestei chestiuni t. V a Comentariilor noastre, p. 498 și studiul interesant a d-lui Ionescu-Dolj, publicat în *Curierul Judiciar* din 1900, No. 64. Mai vezi încă St. Stătescu, articol publicat în *Curierul Judiciar*, No. 40 (1900).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II
Audiența de la 1 Octombrie 1901

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte
Ion N. Popescu

Apel.—Curtea de apel. — Raportul judecătorului. — Ce este.—Dacă trebuie încheiere specială pentru delegarea judecătorului însărcinat cu facerea raportului.—Dacă trebuie contrasemnat de greșier.—(Art. 46 din legea organizării judecătorești).

Bancrută simplă.—Bancrută frauduloasă.—Dacă constituie două delict deosebite.—Dacă există cumul de delict pentru cel dat în judecată pentru ambele delict.—(Art. 40 din Codul penal).

Interogatoriu.—Dacă mai este nevoie de interogatoriul inculpatului la Curtea de apel când i s'a luat la tribunal.

1. *Facerea raportului la Curtea de apel, în apelurile corecționale, de către unul din judecători, neavând de scop de cât de a aduce la cunoștința celorlalți judecători elementele cari au servit de bază primilor judecători în pronunțarea sentinței, nu poate fi considerat ca un act încheiat de Curte, în sensul art. 46 din legea organizării judecătorești, ci asemenea raport face parte din întreaga judecată care concurează la adunarea elementelor necesare judecării, astfel că pentru validitatea lui nu se cere nici o încheiere specială care să constate delegația, nici ca el să fie contrasemnat de greșier.*

2. *Elementele delictului de bancrută simplă fiind cu totul distincte de elementele delictului de bancrută frauduloasă, au a fi considerate ca delict deosebite, și prin urmare pentru cel dat în judecată pentru ambele delict trebuie să se facă și aplicarea art. 40 din Codul penal relativ la cumul de delict.*

3. *Când tribunalul a luat interogator inculpatului nu mai este nevoie ca acest interogator să se repete și la Curtea de apel.*

Deciziunea 852/901.—Respins recursul făcut de Ion N. Popescu contra deciziei Curții de apel București, secția III, No. 228/901 în cât privește motivele I, III, IV și V, iar în cât privește motivul II, ivindu-se divergență de opinii, rămâne ca acest mijloc să fie din nou discutat în completul prevăzut de art. 22 din legea organică a Curții de casație.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier I. Prodan;

Pe d. avocat Ion Brătescu în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d. procuror St. Stătescu în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

I. «Violarea art. 46 și următorii din legea organizării judecătorești, întru cât nici un act judecătoresc nu e

valabil dacă nu e contrasemnat de greșier și din dosarul cauzei se găsește raportul făcut de d-l judecător care nu e contrasemnat de greșier și prin urmare fiind un act nul și fiind cerut sub pedeapsă de nulitate de legiuitor».

Având în vedere decisiunea supusă recursului prin care recurentul este condamnat la un an închisoare pentru bancrută simplă și frauduloasă ;

Considerând că facerea raportului de către unul din judecătorii Curții, neavând de scop de cât de a aduce la cunoștința celor-alți judecători elementele care au servit de bază primilor judecători în pronunțarea sentinței nu poate fi considerat ca un act încheiat de Curte în sensul art. 45 din legea organizării judecătorești, ci asemenea raport face parte din întreaga judecată care concurează la adunarea elementelor necesare judecății, ast-fel că pentru validitatea lui nu se cere nici o încheiere specială care să constate delegația, nici ca el să fie contrasemnat de greșier ;

Că de aceea mijlocul de casare este neîntemeiat.

Asupra mijlocului III de casare :

III. «Curtea ca și tribunalul pentru ca să ajungă a mă pedepsi, pe lângă articolele ce invoacă în contra mea din Codul de comerț 'mă aplică și art. 40 din Cod penal zicând cum că în speță este cumul de delict, adică că aș fi bancrutar simplu și fraudulos, ceea ce nu a fost în intenția legiuitorului, căci ori sunt bancrutar fraudulos și în acest delict intră și elementele care constituie bancruta simplă, ori sunt bancrutar simplu și atunci 'mă iașu pedeapsa pentru bancrută simplă ;— nu pot însă să fiu taxat că din unul și același fapt de comerț am comis și bancrută simplă și frauduloasă și prin urmare Curtea ca și tribunalul comite un exces de putere când mă condamnă pentru două delict care nu le-am comis».

Considerând că întru cât recurentul a fost dat judecății atât pentru delictul de bancrută simplă cât și pentru bancrută frauduloasă, cu drept cuvânt Curtea a aplicat și dispozițiunile art. 40 din Codul penal relativ la cumulul de delict, de oare-ce elementele ambelor delict fiind cu totul distincte unele de altele, au a fi considerate ca delict deosebite ;

Că prin urmare mijlocul de casare este neîntemeiat.

Asupra mijlocului IV :

IV. «Curtea ca și tribunalul denaturează cu desăvârșire răspunsurile mele și nici nu 'mă ia interogatoriul ceea ce constituie o violare flagrantă a legii».

Considerând că se constată că un interogator s'a făcut recurentului de către tribunal și prin urmare nu mai era necesitate de a se repeta acest interogator și la Curtea de apel ;

Că din acest punct de vedere și acest mijloc are a fi respins ca neîntemeiat.

Asupra mijlocului al V-lea :

V. «Exces de putere și tăgadă de dreptate de oare-ce nu 'mă-a admis să dovedesc că nu am sustras marfă, ci că erau depuse numai în gaj».

Considerând că se constată că recurentul nu a cerut Curței de apel de a i se admite să facă vre-o dovadă cum că nu ar fi sustras parte din marfă, ci că era depusă numai în gaj,—ci s'a mărginit numai a cere achi-

țarea sa și indulgența Curței în privința aplicării pedepsei ;

Că prin urmare mijlocul de casare este neesact în fapt ;

Considerând că în cât privește mijlocul al II-lea ivindu-se divergență de opiniuni, rămâne ca acest mijloc să fie discutat din nou în complectul prevăzut de art. 22 din legea organică a acestei Curți.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI Secția I

Audiența de la 11 Septembrie 1901

Președenția D-lui I. T. BURADA, Prim-Președinte

Aspasia D. Ienăchescu cu Soc. Dacia România și Dr. D. Apostolide

Contracte oneroase. — Când există. — Donațiuni indirecte sau deghisate. — Admisibilitatea lor. — Nu sunt supuse de cât condițiilor de fond (capacitatea părților, raport, reducere, etc.), nu însă și condițiilor de forme prescise de art. 813 și 814 pentru validitatea darurilor. — (Art. 1642 C. civ.).

Irevocabilitatea unei asemenea donațiuni.

1. *Contractele oneroase sunt acele care dau naștere la obligațiuni reciproce din partea ambelor părți contractante.*

2. *Donațiunile indirecte, deghisate sau ascunse sub forma unui contract cu titlu oneros, sunt admise de doctrină și de jurisprudență.*

3. *Asemenea donațiuni sunt supuse numai condițiilor de fond ale liberalităților, precum capacitatea părților contractante, raportul, reducerea, etc., nu însă și condițiilor de formă prescise de art. 813 și 814 pentru daruri în genere, destul este ca ele să fi fost acceptate, independent de ori-ce formă, fie chiar și tacitamente.*

4. *Donațiunile deghisate sau ascunse sub forma unui contract cu titlu oneros, odată acceptate de persoana în drept, în specie de mama minorului, fiind-că donațiunea fusese făcută unui minor (art. 815), nu mai pot fi revocate de dăruitor, ori-care ar fi nevoile ce el 'și-ar fi creat prin contractarea unei a doua căsătorii (*).*

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut în termen de către Aspasia D. Ienăchescu, născută Lalu, cu autorizația soțului său căpitan D. Ienăchescu, contra sentinței civile a trib. Neamț cu No. 206 din 24 Maiu 1901, prin care i s'a respins ca nesusținută acțiunea intentată contra intimaților Societatea generală de asigurare «Dacia România» din București și d rul D. Apostolide din orașul Piatra-Neamț ;

Având în vedere că, prin această acțiune așa cum

(*) Este însă de observat că jurisprudența, care consacră validitatea donațiunilor deghisate, le aplică casurile speciale de revocare statornicite de lege în privința donațiunilor ordinare, precum este neindeplinirea sarcinilor impuse de dăruitor, ingratitudinea și nașterea de copii în urma donațiunei. Cpr. C. Riom. D. P. 92. 2. 25. Laurent, XII, 321 și XIII, 18, 77. Demolombe, XX, 111 și 759.—Donațiunea, în specie, fiind însă făcută în folosul unui copil din prima căsătorie, n'ar putea fi revocată prin nașterea unui copil din a doua căsătorie (argum. din art. 836, după care survenirea de copii în urma donațiunei nu revoacă darul de cât atunci când dăruitorul, în momentul facerii lui, nu avea nici copii nici alți descendenți).

a fost formulată și susținută în apel, Aspasia Ienăchescu născută Lălu, personal și ca mamă a copilei sale Alexandrina D. Apostolide, cere : 1) să se oblige intimata Societate «Dacia România» ca să depună la Casa de depuneri și consemnațiunii pe numele copilei Alexandrina D. Apostolide suma ce se va fi lichidat din asigurarea contractată de dr. Apostolide asupra vieții și în favoarea acestei copile, cu polița de asigurare No. 27473/86 ; 2) să se oblige intimatul dr. Apostolide ca să depună la aceeași casă și tot pe numele zisei copile, suma de 4875 lei împrumutați și ridicată de el în 1896, de la Societatea «Dacia România» în comptul asigurării făcută ficei sale ;

Având în vedere că, în susținerea acestei reclamații, Aspasia Ienăchescu invoacă : polița de asigurare No. 27473 din 12 Iunie st. n. 1886 și un act intitulat «Convențiune» făcut în dublu exemplar la 26 Aprilie 1893, semnat de numita și de dr. D. Apostolide ;

Văzând sentința apelată ;

Având în vedere că, din desbaterile orale, concluziile scrise ale părților și actele cauzei, în special polița de asigurare și convențiunea din 26 Aprilie 1893, în fapt, rezultă că : la 30 Maiu 1886, intimatul dr. D. Apostolide, cu polița de asigurare No. 27473 din aceeași zi, contractează cu societatea generală de asigurare «Dacia România» din București o asigurare pentru care semnează un capital de 15000 lei plătit în 60 vârsăminte a câte 250 lei fie-care, de la 1 Iunie 1886 până inclusiv la 1 Septembrie 1900, acest din urmă 750 lei, asupra vieții ficei sale Alexandrina D. Apostolide, născută în luna Ianuarie 1883 ; că, la 13 Februarie 1893, căsătoria dintre d-rul D. Apostolide și soția sa Aspasia fiind desfăcută prin sentința de divorț No. 46, dată de trib. Neamț, care prin aceeași sentință pe de o parte încredințează toți copiii creșterii și îngrijirii mamei lor, iar pe de alta, obligă pe tatăl, dr. Apostolide, ca să plătească mamei în timp de 5 ani, câte 130 lei lunar, iar după trecerea acestui interval de 5 ani, câte 200 lei lunar, pentru întreținerea copiilor până la a lor majoritate sau căsătorie : că, la 26 Aprilie același an, pe când sentința de mai sus nu rămăsese încă definitivă, foștii soți Apostolide, preocupați de soarta copiilor, încheie o convențiune prin care și împart sarcinile părintești cu privire la copii, fără vre-o sustragere din partea unuia la îndatoririle ce legea le impune la amândoi, și anume : muma rămâne însărcinată cu paza, îngrijirea și întreținerea copiilor încredințați ei de justiție, se mulțumește cu pensia alimentară acordată de tribunal cu condiție ca tatăl, să mai adauge câte 100 lei lunar pentru plata asigurării copilei ; convine, în fine, ca pensiunea să fie scăzută proporțional în caz de moarte a vre-unuia din copii Alexandrina sau Dimitrie ; iar tatăl Dr. Apostolide se obligă a plăti pensia alimentară în mâinele apelantei, mărturisindu-și că asigurarea din polița No. 27473/86 a făcut-o în favoarea copilei sale și se obligă a continua să plătească la societate câte una sută lei lunar pentru asigurarea făcută, recunoaște în fine fostei sale soții dreptul de a-l constrânge judecătorește la exacta îndeplinire a obligațiunilor din această convenție ; mama, în fine, cu această ocazie acceptă darul făcut ficei sale ;

Având în vedere că, de și în polița de asigurare s'a trecut Dr. Apostolide ca persoană favorizată, aceasta, însă, a făcut-o numai ca reprezentant legal al copilei sale, pentru că asigurarea expira în timpul minorității acesteia (la 18 ani) ; și dovadă că intențiunea, voiața D-rului Apostolide, în chiar momentul contractării asigurării a fost că adevărata beneficiară a acestei asigurări să fie însăși copila asupra vieții căreia asigurarea a fost făcută, reesă în mod indubitabil din faptul că, atunci când, în urma despărțeniei, copila încetă de a mai rămânea sub îngrijirea sa, D-rul Apostolide recunoaște în mod formal prin art. 2 din convenția de la 26 Aprilie 1893, că a făcut asigurarea pentru copila Alexandrina și în favoarea ei, și numai în caz de moarte a copilei înainte de expirarea asigurării banii ce vor fi până atunci vărsați la societate să'i revie lui ;

Având în vedere că liberalitatea făcută copilei Alexandrina D. Apostolide, atât prin contractul de asigurare cât și prin convențiunea din 26 Aprilie 1893, contracte oneroase întru cât dau naștere la obligațiuni pentru ambele părți contractante, constituie o donațiune indirectă ; că o atare donațiune, supusă conform doctrinei și jurisprudenței și exemplului dat de lege prin art. 1642 C. civ. numai condițiunilor de fond : capacitatea părții care dăruiește și acelei care primește, raport și reducere pentru a stabili egalitatea între coerezii și a determina cotitatea disponibilă, nu e supusă la nici o condițiune de formă, formalităților solemnne prescrise de art. 813 și 814 C. civ., pentru existența donațiunilor între vii ; destul numai ca să fi fost acceptată, independent de orî-ce formă, chiar și tacit ;

Că dar, din moment ce donațiunea în specie a fost acceptată de apelantă, ca mamă, persoană autorizată de lege prin art. 815 C. civ. să accepte, donațiunea nu mai poate fi revocată de Dr. Apostolide, orî care ar fi nevoile ce el și-a creat contractând a doua căsătorie ;

Având în vedere, că societatea «Dacia-România», singura în drept a se opune cererei apelantei, întru cât nu i s'a nolicat declarațiunile făcute de Dr. Apostolide prin convențiunea din 26 Aprilie 1893, după ce declară că produsul asigurării în cesiune se urcă la suma liquidată la 1 Iulie st. n. 1901 la 22742 lei 48 bani, din care scăzându-se 4875 ridicați de Dr. Apostolide în Decembrie 1896 cu titlu de împrumut, a rămas în mâinele sale, gata a plăti, îndată ce i se va restitui copia contractului de împrumut, 15 chitanțe de asociațiune și 7 chitanțe de dobânzi, suma de 17867 lei și 48 bani ;

Că, ast-fel fiind primele obiecțiuni ridicate de intimatul Dr. Apostolide, că, în speță, n'ar fi vorba de o donațiune, și chiar dacă ar fi donațiune, totuși ea este inexistentă ca nefiind făcută și acceptată cu formele prescrise de art. 813 și 814 C. civ., se găsesc nefondate ;

Având în vedere, că, în specie, exacta împlinire din partea d-rului Apostolide a obligațiunilor luate către fosta sa soție în folosul ficei lor comune, fiind o ușurare a sarcinelor sale de mamă, apelanta are tot interesul a reclama prin justiție drepturile ficei sale, încredințată tot de justiție păzei și îngrijirilor ei ;

Că, afară de aceasta, asigurarea de care e vorba fiind

contractată în favoarea copilei Alexandrina D. Apostolidi, în scopul de a i se face un capital de înzestrare, asigurarea fiind expirată și copila în etate de 18 ani, etate de a se putea căsători, este în interesul ei ca justiția admitând cererea apelantei să ordone consemnarea sumelor rezultate din asigurare, putând ast-fel servi mai bine scopului pentru care au fost destinate;

Având în vedere că, dreptul apelantei de a reclama contra fostului său soț, împlinirea îndatoririlor luate de acesta prin convenția din 26 Aprilie 1893, îi este recunoscut de acesta prin chiar zisa convențiune, în care, la art. 2, intimatul declară textual «în cas când nu voiți fi următor, d-na Lala ca mămă va putea usa de calea legală pentru a mă constrânge la aceasta», clausă ce neconținând nimic ilicit, obligă pe părțile contractante;

Că, afară de această clausă, copilă minoră între care și Alexandrina, în numele căreia lucrează mămă, fiind încredințată, după despărțenie, pazii mamei divorțate, acest drept îi conferă mamei un drept suficient pentru a reclama în justiție în numele și în interesul minorilor încredințatăi pazii sale;

Că dar și ultimele obiecțiuni ridicate de intimatul Dr. Apostolidi cu privire la lipsa de interes și de calitate a reclamantei sunt lipsite de temei;

Că ast-fel fiind, apelul de față se găsește fondat și ca atare urmează a fi admis;

Pentru aceste motive, în neunire cu concluziunile reprezentantului Ministerului public,

În numele legii, în majoritate, decide:

Admite în parte apelul d-nei Aspasia D. Ienăchescu, născută Lala, reformă sentința trib. Neamț, etc.

(ss) Eugen Donici, I. Sinescu, V. Pretorian.

Osebită părere

Având în vedere apelul interjectat de d-na Aspasia D. Ienăchescu contra sentinței trib. Neamț No. 206 din 24 Mai 1901, prin care s'a respins acțiunea intentată contra Societății de asigurare «Dacia-România» și a D-ului D. Apostolidi;

Având în vedere obiectul acestei acțiuni, care este condamnarea zisei Societăți să depună la casa de consemnațiuni, pe numele copilei Alexandrina Apostolidi, suma ce se va fi liquidat din asigurarea contractată de Dr. Apostolidi cu polița de asigurare N. 27473,86 și a se obliga pe Dr. Apostolidi să depună la aceeași casă și tot pe numele copilei Alexandrina, suma de 4875 lei, împrumutați de la societatea «Dacia-România» în anul 1896;

Având în vedere, că d-na Aspasia Ienăchescu își bazează reclamațiunea sa pe actul intervenit între d-sa și fostul său soț Dr. Apostolidi la 26 Aprilie 1893, cu ocaziunea desfacerei căsătoriei lor;

Având în vedere, că obligațiunea ce 'și ia D-rul Apostolidi prin numita convențiune, de a continua să plătească societății «Dacia-România» câte una sută lei pe lună până la expirarea poliței de asigurare în scop de a face un capital de înzestrare copilei, nu poate produce efectele unei donațiuni întru cât nu întrunește

nici o condițiune de formă cerută pentru validitatea donațiunilor de art. 813 și 814 din Cod civ.;

Având în vedere că, în specie, nu se poate susține că această donațiune ar putea produce efecte întru cât este accesoriul unui act cu titlu oneros, căci dacă observăm convențiunea în care este cuprins, vedem că, numai D-rul Apostolidi se obligă, iar d-na Ienăchescu nu 'și ia nici o sarcină, așa că nu suntem față cu un act cu titlu oneros.

Pentru aceste motive, suntem de părere a se respinge apelul.

(ss) I. Th. Burada, D. Sofian.

Observație.— Precum vedem, decizia Curței din Iași, mai sus reproducă, recunoaște în principiu validitatea donațiunilor deghisate, ascunse sub forma unui contract cu titlu oneros. Jurisprudența franceză este aproape unanimă pentru a recunoaște și ea validitatea unor asemenea daruri, dacă contractul, care servește a ascunde liberalitatea, a fost redactat conform prescripțiilor legii, și dacă el a fost făcut între persoane capabile, fără fraudă și fără prejudiciul celor de al treilea⁽¹⁾.

Jurisprudența română a intrat și ea pe această cale. Singură Curtea din Iași, prin o decizie anterioară, foarte strâns motivată, a protestat în contra acestei teorii, care permite de a se călca legea și de a se eluda prescripțiile ei prin o minciună, însă această decizie a fost casată⁽²⁾.

Sistemul validității darurilor ascunse sub forma unui contract cu titlu oneros se întemeiază pe următoarele argumente:

1° Pe dreptul roman⁽³⁾ și pe tradiția vechiului drept francez, după care numai donațiunile *expresses* erau supuse formelor solemne, nu însă și acele *tacite*⁽⁴⁾.

(1) Vom cita numai deciziile cele mai recente. Veți în acest sens, *Pand. Périod.* 1889. 1. 414 și 1892. 2. 244. D. P. 93. 1. 359. Sirey, 93. 1. 413. D. P. 95. 2. 551. D. P. 96. 1. 153. *Pand. Périod.* 96. 1. 447 și *Dreptul* din 1896, No. 79. *Pand. Périod.* 97. 1. 197. D. P. 97. 1. 584. Sirey, 96. 1. 69. Sirey, 97. 1. 235. Tot în acest sens se pronunță și o parte din doctrină. Veți Marcadé, III, 333. Planiol, III, 2554. Vigié, II, 670. Aubry et Rau, VII, § 659, p. 84, text și nota 24. Troplong, *Don. et test.*, II, 730, 1082 și 1105. Grenier, *Don. et test.*, II, 180, p. 109 urm. (ed. Bayle-Mouillard, din 1846). Saintespès-Lescot, *Don. et test.*, I, 13 și 292 (ed. din 1855—1861). Rolland de Villargues, *Répert. V^o Don. déguisées*, No. 1 urm. Veți și autorii citați în F. Herman, *C. civ. annoté*, II, art. 931, No. 73 și în *Répert. lui Sirey, Don. entre vifs*, 3667 urm.

(2) Bulet. Cas., anul 1880, p. 342 și *Dreptul* din 1881, No. 4. *Idem.* Bulet. 1883, p. 175 și *Dreptul* din 1883, No. 34 C București, Focșani și Craiova. *Dreptul* din 1881, No. 42; din 1882, No. 59; din 1890, No. 45; din 1892, No. 79; din 1896, No. 81. Trib. Brăila, *Dreptul* din 1897, No. 33, etc.

(3) L. L. 36 și 38, Dig., 18. 1;—L. 6, Dig., 41, 6;—L. 46, Dig., 19, 2;—L. L. 3 și 9, Cod., 4, 38, etc.

(4) Cpr. Furgole asupra art. 1 al ordonanței de la 1731.—Validitatea darurilor deghisate pare a fi fost presupusă și în dreptul intermediar francez, unde însă chestiunea era controversată. Cpr. Demolombe, XX, 100. *Répert. Sirey, V^o cit.*, 3657.

2° Pe adagiul că se poate face pe cale indirectă tot ce se poate face pe cale directă (*recta via*)⁽⁵⁾;

3° Pe considerațiunea că această soluție curmă din rădăcină procesele și o mulțime de dificultăți, care nici odată n'ar fi întemeiate pe un interes legitim, din cauză că simulația n'ar leza dreptul nimărui, fiind că, în specie, ea este presupusă a fi lipsită de fraudă;

4° Pe unele texte din Cod, și anume pe art. 812, 845 și 940, care par a admite în mod implicit validitatea darurilor indirecte⁽⁶⁾;

5° În fine, Curtea din Iași mai invoacă, *ex-empli gratia*, și art. 1642 din Codul civil.

De și toate aceste argumente nu se văd invocate în deciziunea ce reproducem mai sus, le vom lua pe fie-care pe rând, spre a dovedi ne-temeinicia lor.

Mai întâi de toate, în cât privește dreptul roman, de și cu adevărat vânzarea făcută *donationis causa* nu era, în acest drept, considerată ca o vânzare, ci ca o donațiune, totuși el nu poate fi invocat astăzi cu succes, pentru că, după legislația lui Justinian, donațiunea fiind perfectă prin simplul consimțământ al părților, fără nici o altă formalitate⁽⁷⁾, soluție admisă și astăzi în unele legislațiuni străine, de exemplu în Codul de procedură civilă sârbesc din 1865 (art. 564)⁽⁸⁾, nimic nu se opunea sub o atare legislație ca actul nul ca vânzare să fie valid ca donațiune; pe când aceeași soluție nu mai este admisibilă astăzi, fiind că, în dreptul modern, vânzarea este un contract consensual (art. 1295), iar donațiunea un contract solemn (art. 813, 814 și 1168). Cât pentru vechea tradiție franceză, pe lângă că ea nu este aplicabilă la noi, apoi ea este chiar în Franța inoportună, din momentul de când dona-

țiunea a devenit un contract solemn, față cu părerea lui Pothier, pe care autorii Codului l'au urmat, și care ținea că *donațiunea deghisată trebuie să fie supusă tuturor formelor donațiunilor în genere*⁽⁹⁾.

Al doilea argument invocat de jurisprudență în susținerea validității darurilor deghisate sau ascunse sub forma unui contract cu titlu oneros, este iarăș neintemeiat; căci ceea ce se poate face în specie *recta via* nu este numai *de a da*, ci *a da cu îndeplinirea formelor cerute de lege*, și a da fără aceste solemnități, nu însemnează a face indirect lucrul permis, ci a face tocmai contrariul⁽¹⁰⁾.

Cât pentru considerațiile morale și de utilitate ce se invoacă în al treilea argument, admițându-le chiar întemeiate, ele ar constitui o critică a legii și o încurajare a o viola.

Ce să mai dicem despre argumentul ce se trage din diferitele texte ale Codului civil, și mai cu seamă din art. 812?

S'a țin, în adevăr, că acest text declarând nule donațiunile deghisate făcute unui incapabil, acele făcute unei persoane capabile trebuie să fie validate prin argument *a contrario sensu*. Se știe însă că argumentul *a contrario* nu are nici o valoare de câte ori el conduce, ca în specie, la rezultate contrarii principiilor generale de drept⁽¹¹⁾. Apoi, chiar dacă s'ar admite că în art. 812, 845 și 940, legiuitorul a avut în vedere donațiunile deghisate, el a putut foarte bine să se fi gândit la acele care sunt scutite de orî-ce formalitate, sau care pot fi făcute în mod accesoriu și incidental în contractele cu titlu oneros, valide ca atare⁽¹²⁾, sau la acele, în fine, care de și cuprind

(5) Cpr. Cas. fr. D. P. 78. 1. 123.

(6) Cpr. Cas. fr. D. P. 54. 1. 390.

(7) *Instit.*, De *donationibus*, 2, 7, § 2. — Andr. Donici cerea pentru validitatea darului un act scris și întărit: «Daniile trebuie să se facă *in scriptis*, cu adevărurile martorilor și cu *intăritură* pentru ca să aibă tăria lor» (capit. 24, § 10, despre daniile sau dăruiri). — În Codul Calimach, din contră, darul era perfect prin tradiție, și actul scris nu era cerut de cât numai atunci când se făgăduise darul, fără a se opera tradiția: «Nimene are drit, dice art. 1269 din acest Cod (943 C. austriac), să pornească jalbă pentru dăruirea care i s'au făgăduit numai, ear nu i s'au trădat; dritul acesta trebuie să se întemeieze pe o scrisoare de dăruire». Codul Caragea nu cere de asemenea nici un act scris. Codul german (art. 518) prescrie un act judecătoresc sau notariat. — O circulară a Minist. dreptății din 1848, dispune însă, în cât privește Codul Caragea, ca darurile lucrurilor nemiscătoare să se adeverească cu îndeplinirea formelor pentru vânzări, și să se treacă din cuvânt în cuvânt în codica destinată pentru vânzările de bună voe. Această publicitate e privitoare numai la interesul terților, căci, între părți, un simplu act sub semnătură privată era suficient. Cpr. trib. Ilfov, C. București și Craiova. *Dreptul* din 1881, No. 38; din 1882, No. 54 și din 1901, No. 65.

(8) Cpr. Trib. Dolj. *Dreptul* din 1901, No. 25.

(9) Pothier, III, *Vente*, 19. Cpr. Laurent, XII, 305. Demolombe, XX, 101. Arntz, II, 1882.

(10) Arntz, *loco cit.* Pand. fr., *Don. et test.*, I, 4560. Demolombe, XX, 101, p. 101. Lafontaine, *Revue critique*, t. 10, anul 1857, p. 63.

(11) Cpr. Laurent, I, 279. Arntz, II, 1882. Bufnoir, *Propriété et contrat* (1900), p. 508.

(12) Ast-fel, dacă presupunem că am vândut cu 50000 lei o moșie care valorează 100000 lei, am făcut cumpărătorului o liberalitate de 50000 lei, și această liberalitate indirectă este validă, de și n'am întrebuintat, în specie, nici o formă solemnă și de și contractul valorează numai ca vânzare. (Argument din art. 1307) Cum că contractul valorează în specie ca vânzare de și el are un caracter mixt, nu mai încapă nici o îndoeală, pentru că părțile au avut în vedere mai mult o vânzare de cât o donațiune, și vilitatea prețului nu l'impedica de a fi serios. Donațiunea cuprinsă în această vânzare este și ea validă, fiind că, pe de o parte, formele de observat pentru validitatea unui contract se determină prin natura proprie și obiectul principal ce părțile au avut în vedere, ear pe de alta, fiind vorba în specie de o vânzare, această vânzare trebuie să fie validă în întregul ei, cu toate clausele și condițiile care sunt elementele constitutive ale contractului. Cpr. Laurent, XII, 302. Demolombe, XX, 97. Troplong, *Vente*, I, 148. Arntz, II, 1883. Veđi și L, 38, *Dig. De contrahenda emptione*, etc., 18, 1.

o simulație, totuși întrunesc formalitățile prescrise pentru donațiuni, precum ar fi, de exemplu, o vânzare consimțită prin act autentic, acceptată de cumpărător.

Ne mai rămâne acum de răspuns la argumentul pe care Curtea îl trage în treacăt, fără a insista asupra lui, din art. 1642 C. civ. Acest text prevădând cazul în care, de exemplu, vânzătorul unui imobil însărcinează pe cumpărător de a plăti, în numele lui (adecă a vânzătorului) o rentă viageră unei terții persoane, această stipulație făcută în folosul terțiului este scutită de formele solemne ale donațiunii, de și renta este pentru terțiu o liberalitate, fiind că ea este un accesoriu a unei convenții oneroase, în specie a vânzării. Renta ce se plătește terțiului, cu alte cuvinte, face parte din prețul vânzării; de aceea ea este scutită de formele donațiunii⁽¹³⁾. În orice caz, acest text fiind, după părerea unanimă a autorilor⁽¹⁴⁾, o excepție și o derogare de la dreptul comun, nu poate fi întins prin interpretare la alte cazuri.

Așa dar, toate argumentele ce se invoacă pentru a se admite validitatea donațiunilor deghisate se pot ușor spulbera, ear logica și bunul simț dovedesc că legiuitorul n'a putut înțelege și nu a înțeles un singur moment a admite validitatea acestor liberalități.

La ce ar mai servi, în adevăr, formele riguroase prescrise de lege atât pentru a asigura irevocabilitatea darului, cât și pentru a garanta libertatea și sinceritatea consimțimentului, dacă părțile s'ar putea sustrage de la îndeplinirea lor, ascundând liberalitatea sub forma unei vânzări sau unui alt contract cu titlu oneros. Asemenea lege n'ar fi nici logică, nici morală. Frauda ar fi patronată de însuși legiuitorul; nici o garanție n'ar mai exista în contra ei, și toate măsurile luate spre a o preveni ar fi inutile. Părțile, ori cât de capabile ar fi, și ori-care ar fi interesul lor, nu pot decî să ascundă o liberalitate sub forma unui contract cu titlu oneros. Acestea sunt adevăratele principii, și ele au fost consacrate prin o decizie anterioară a Curței din Iași și o sentință a tribunalului de Gorj⁽¹⁵⁾.

⁽¹³⁾ Cpr. Demante, t. V, 33 bis V și t. VIII, 187 bis II. Planiol, II, 1321 și 2138 nota 2 (p. 646). Thiry, II, 598. Demolombe, XXIV, 254. Berriat St. Prix, *Notes élément. sur le Code civil*, III, 7827. Alex. Degré, *Dreptul* din 1882, No. 45, p. 361, nota 4 și *Scrieri juridice*, I, p. 270, nota 1. Veđi și t. V a lucr. noastre, p. 102, nota 1.

⁽¹⁴⁾ Cpr. T. Huc, VII, 50. Laurent, XXVII, 266. Planiol, II, 1321, etc.

⁽¹⁵⁾ Veđi *Dreptul* din 1881, No. 4 și din 1891, No. 67. Mai veđi încă C. Paris și Cas. fr. D. P. 72. 5. 149. D. P. 76. 1.

În zadar însă o parte însemnată din doctrină și câte-va Curți se încearcă din timp în timp a protesta; decisiile lor sunt casate, ear o teorie stranie și contrară legii triumfă, așa că jurisconsultul se găsește desarmat, și unii din ei renunță chiar și deseseră de a resturna o doctrină aproape constantă și unanimă⁽¹⁶⁾.

Este însă de regretat ca jurisprudența să fi ajuns, atât la noi cât și în Franția, a se substitui legii, căci aceasta nu este misiunea ei. Tribunalele și mai cu seamă Curtea de casație trebuie să tindă, în adevăr, a stabili o uniformitate de jurisprudență; scopul acestei jurisprudențe nu este însă de a îndrepta legea, ci de a o menține și a face ca ea să fie respectată.

D. Alexandresco

254. Cpr. în acest sens, Demolombe, XX, 101. Arntz, II, 1882. Baudry, II, 467 bis. Bufnoir, *Propriété et contrat* (1900), p. 507 urm. Thiry, II, 358. Laurent, XII, 304 urm. Duranton, VII, 325 și VIII, 400 urm. Mourlon, II, 681. Demante, IV, 3 bis VI. Massé-Vergé, III, § 428, p. 72, nota 14. T. Huc, VI, 191. Baudry et Colin, *Don. et test.*, I, 1237 urm. (ed. a 2-a din 1899). Rivière, *Variations de la jurisprudence de la Cour de cassation*, 280. Noiroi, *Dons manuels et donations déguisées*, p. 155 urm. Vernet, *Revue pratique*, t. 15, anul 1863, p. 193 urm., *Des donations déguisées, des donations faites par personnes interposées*, etc. Veđi și autorii, citați în Répert. lui Sirey, *Don. entre vifs*, 3658 și în Fuzier-Herman, *Code civil annoté*, II, art. 931, No. 68.

⁽¹⁶⁾ Validitatea donațiunilor deghisate, dice Baudry (II 467, bis) este consacrată prin o jurisprudență atât de constantă în cât este poate temerariu de a protesta contra ei. Veđi și Baudry et Colin, *Don. et testaments*, I, 1237.

BIBLIOGRAFIE

A apărut în broșură, în editura acestui ziar, str. Carol No. 19, importantul studiu «Iarăși asupra art. 7 din Constituție» de d-l

G. FLAIȘLEN

Consilier la Curtea de Apel București

De vânzare la Tipografia ziarului *Curierul Judiciar*, în București, str. Carol 19 și la librăriile Socec, Alcalai și H. Șteinberg.

Prețul 1 leu

Rugăm pe abonații noștri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite, cât mai neîntârziat, direct către d-l Codreanu, la administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat sau timbre poștale, sau în mâinile numai a vechilor încasatori autorizați: Manole Herișescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă, prevăzute cu ștampila ziarului nostru.